

[Honoré]

gennemført. I politisk arbejde ligger der vel en spænding mellem det, der er virkeligt, og det, som man ønsker. Vi ønsker en løsning, som kan være så fredelig som muligt. Vi ønsker at støtte de kræfter, der arbejder for den fredelige løsning, som ikke mener, at guerillakrig er den berettigede vej til at sætte sine ting igennem. Derfor har vi støttet disse moderate kræfter.

Så talte hr. Poul Nielson om, at Ian Smith egenmægtigt har udsat disse valg. Der kan jeg give hr. Poul Nielson en oplysning: i »Folkets Fremtid«, det norske blad for det norske kristelige folkeparti, er der den 3. november, hvis jeg husker rigtigt, refereret, at Muzorewa i Oslo fik et telegram fra Smith, hvori denne forklarede, at det, han havde sagt om, at man skulle udsætte valgene, var hans personlige mening, men at han ikke ville gennemtrumfe denne personlige mening imod andre ledere af regeringen.

Udenrigsministeren gik faktisk ikke rigtig ind på den debat, der har været, siden han fremsatte sin redegørelse. Vi støtter ikke den ene eller den anden, siger udenrigsministeren. Udenrigsministeren siger også, at meddelelser om, at man i det engelske underhus har den og den indstilling, ikke er relevant, og at det også kan være en forkert oplysning, så det vil han altså ikke beskæftige sig med. Jeg synes, det er en vigtig oplysning, at der i det engelske parlament, i det land, der mere end noget andet er knyttet til Rhodesia, er delte meninger om dette spørgsmål. Det mener jeg udenrigsministeren skulle lægge mere mærke til, end ministeren åbenbart er interesseret i at gøre.

Jeg må konstatere, at udenrigsministeren her lægger op til, at Danmark bare skal følge trop. Her er ikke længere tale om, at Danmark skal føre en aktiv Afrikapolitik, sådan som der har været tradition for. Udenrigsministeren lægger op til en passiv Afrikapolitik.

Den anden ting er, at udenrigsministeren lægger op til nye principper for dansk anerkendelsespolitik. Den hidtidige anerkendelsespolitik har bygget på, at Danmark anerkendte dem, der havde magten i et land, uanset om man var helt tilfreds med deres politiske eller økonomiske styre. Nu skal der indføres nogle helt andre principper, nemlig hvorvidt den politiske styreform i et land svarer til udenrigsministerens eller politiske partiers ønsketænkning og ønskedrømme.

Det er en helt ny politik for dansk anerkendelse, og om ikke andet så synes jeg, at en konstatering af en ny anerkendelsespolitik er et meget vigtigt indslag i denne debat.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Hr. Honoré må indrømme, at FNs beslutning netop er det, der skaber den enestående stilling for Zimbabwe i verdenspolitikken. Når det er anerkendt og han kræver en aktiv Afrikapolitik, må det også være på dette grundlag, denne aktivitet foregår, mens det er tvært det modsatte, forslaget tilstræber.

Til hr. Jørgen Junior blot dette, at han ikke har noget demokrati, han skal belære mig om. Jeg nævnte før, at man i Afrika kalder folk som Muzorewa sorte afrikanere med hvid sjæl. Jeg tror, de ville kalde hr. Jørgen Junior en hvid europæer med en sort sjæl.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Jeg skal ikke unødigt forlænge denne debat om et forslag, som regeringen ikke har bedt om at få fremsat, men kun svare på et par af de spørgsmål, der er stillet.

Jeg var opmærksom på hr. Ib Nørlunds optagethed af begrebet sort flertalsstyre. Jeg kan sige, at regeringen støtter selvfølgelig sort flertalsstyre. Det hænger sammen med, at vi støtter flertalsstyre i almindelighed, det er sådan en mere universel indstilling, den danske regering har, og det støtter vi selvfølgelig i Zimbabwe, ligesom vi støtter det alle mulige andre steder.

Til hr. Honoré vil jeg godt sige, at selvfølgelig må det da optage os, hvad man i andre lande mener om denne sag, men det er ikke korrekt at stå her og sige, at situationen i England meget entydigt er den, at en stor opposition mener det ene og regeringen mener det andet. Eksempelvis er der medlemmer af det konservative parti i England, bl. a. den tidligere premierminister Heath, som støtter den britiske regerings beslutning om at sende våben til Zambia – blot for at nævne en enkelt side af hele den problemstilling, vi taler om.

Der er heller ikke tale om, at vi pludselig fører en anden Afrikapolitik. Hr. Honoré ville udlægge det sådan, at det ikke var aktivt, hvis ikke man gjorde noget andet end det, alle andre gjorde. Sådan kan man ikke